

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **Krajská zdravotní, a. s.**, se sídlem Sociální péče 12A, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 7. 2015, č. j. 62 Af 119/2013 - 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný Úřad pro ochranu hospodářské soutěže domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 7. 2015, č. j. 62 Af 119/2013 - 59, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 21. 10. 2013, č. j. ÚOHS-R385/2012/VZ-20513/2013/310/MŠe, kterým byl zamítnut rozklad žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2012, č. j. ÚOHS-S267/2010/VZ-23318/2012/521/JHn. Tímto rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu dle ust. § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“) z důvodu porušení zákazu diskriminace dle ust. § 6 zákona o veřejných zakázkách a nedodržení postupu dle ust. § 45 odst. 1 v návaznosti na ust. § 6 zákona o veřejných zakázkách při zadávání veřejné zakázky „Materiál ošetrovatelské péče“ (výrok I.), za který ji byla uložena pokuta ve výši 200.000

Kč (výrok III.), a dále jím bylo zastaveno řízení ve věci pochybnosti, zda žalobkyně při zadávání uvedené zakázky postupovala v souladu s ust. § 44 odst. 1 a § 45 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách (výrok II.).

Krajský soud dospěl k závěru, že výrok I. prvostupňového rozhodnutí neobsahuje popis skutku takovým způsobem, aby nemohl být zaměněn s jinými. Žalovaný totiž ve výroku pouze uvedl, že žalobkyně nestanovila technické podmínky na dodávku objektivně a jednoznačně způsobem vyjadřujícím účel využití požadovaného plnění zamýšlený zadavatelem. *De facto* tedy pouze odcitoval znění ust. § 45 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Z výroku není zřejmé, jaké konkrétní pochybení žalovaný žalobkyni vytýká. To plyne až z odůvodnění rozhodnutí, podle něhož žalobkyně neuvedla, jaké odchylky od požadovaných parametrů akceptuje, ačkoliv odchylky připustila. Žalovaný dále v rozhodnutí uvedl, že žalobkyně měla spáchat jeden správní delikt, ačkoliv se jednalo o správní delikty dva. Takové vymezení vylučuje správný postup při rozhodování o výši uložené pokuty. Ukládá-li správní orgán pokutu za více správních deliktů, je povinen analogicky použít zásadu absorpční. Z odpovědí oslovených dodavatelů, kteří nepodali nabídku, přestože si zadávací dokumentaci vyzvedli (14 odpovědí), vyplynulo, že důvodem nepodání nabídky byla ve většině případů neschopnost dodat celé poptávané plnění tak, jak je žalobkyně požadovala a současná nemožnost dílčího plnění. Nabídku tedy mohlo podat méně dodavatelů, než kdyby byla zakázka rozdělena, což mohlo způsobit porušení zákazu diskriminace. Té by bylo možno zabránit tím, že by zadavatel plnění, která spolu vzájemně nesouvisejí, poptával ve více veřejných zakázkách, případně tím, že by veřejnou zakázku rozdělil a umožnil podávání nabídek i na její jednotlivé části. Bylo namístě, aby žalovaný posoudil, zda předmět veřejné zakázky nebyl natolik odlišný, že měl zadavatel poptávat jednotlivá plnění samostatně. Dospěl-li by k závěru, že plnění jsou totožná či obdobná, která mohla být poptávána v rámci jedné veřejné zakázky, měl uvážit, zda ji zadavatel neměl rozdělit na části. Ust. § 98 zákona o veřejných zakázkách sice nestanoví, že by měl zadavatel povinnost veřejnou zakázku rozdělovat, nicméně je povinen postupovat tak, aby neporušoval ust. § 6 zákona o veřejných zakázkách. Je-li jediným způsobem, jak dosáhnout nediskriminace, rozdělení veřejné zakázky, je třeba takový postup považovat za postup zákonem uložený. K tomu, aby bylo možno dospět k závěru, zda zadavatel byl povinen zakázku rozdělit, je třeba posoudit, zda povaha předmětu veřejné zakázky rozdělení připouštěla. Žalovaný blíže neodůvodnil svůj závěr, že předmětem zakázky byla navzájem odlišná plnění netvořící jeden celek.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřel o ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel namítl, že vymezení skutku v jeho rozhodnutí obsahuje všechny znaky právní povinnosti a skutkové podstaty správního deliktu. Z výroku vyplývá, kdo se daného správního deliktu dopustil (zadavatel), v jaké věci (při zadávání veřejné zakázky), jakým způsobem (nestanovením technických podmínek na dodávky objektivně a jednoznačně způsobem vyjadřujícím účel využití požadovaného plnění zamýšlený zadavatelem), přičemž je uveden i odkaz na konkrétní ustanovení zákona, které bylo porušeno (§ 45 odst. 1 zákona v návaznosti na § 6 zákona). Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 77/2010 - 156, popis skutku má

pokračování

být stručný a jasný, do výroku nepatří okolnosti, které nejsou relevantní. Uvedené podmínky výrok rozhodnutí splňuje. Z výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena, a to způsobem, který vylučuje jeho záměnu s jiným deliktním jednáním. V odůvodnění rozhodnutí je navíc postup zadavatele dále do detailů konkretizován. V nyní přezkoumávané věci jsou přílehlavé závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004 - 55. Stěžovatel taktéž uložil pokutu za delikt specifikovaný ve výroku rozhodnutí, přičemž tento výrok obsahoval porušení konkrétního ustanovení zákona a byl v něm podrobněji popsán i skutek. Žalobkyně nebyla zbavena možnosti se účinně bránit proti rozhodnutí stěžovatele. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (zejm. bod 69 a násl.) a z odůvodnění k uložené sankci v rozhodnutí předsedy stěžovatele vyplývá, že stěžovatel při ukládání sankce vážil oba správní delikty a postupoval v souladu se zásadou absorpce. Konstatování ve výroku, že žalobkyně měla spáchat jeden správní delikt, je zřejmou nesprávností, kterou je možné opravit vydáním opravného rozhodnutí. Není pravdou, že stěžovatel řádně neodůvodnil svůj závěr, že povaha předmětu veřejné zakázky rozdělení na části připouštěla. Stěžovatel v bodě 33 odůvodnění svého rozhodnutí poukázal na obsah zadávací dokumentace, ze kterého vyplývá, že předmět veřejné zakázky je koncipován široce, neboť v sobě zahrnuje dodávku různých skupin výrobků, spadajících do oblasti zdravotnických a hygienických potřeb, které se odlišují způsobem použití, a které spolu přímo nesouvisí (např. obvazový materiál je ve zdravotnictví využíván v oblasti ošetřování ran; v oblasti inkontinence jsou zejména používány dětské plenky, vložky, kalhotky a podložky pro inkontinentní pacienty...), a tudíž je lze poptávat samostatně. Tyto své závěry dále odůvodnil v bodech 34 až 40 odůvodnění rozhodnutí. Uvedený závěr potvrdil i předseda stěžovatele, když se podrobně zabýval úvahou, zda povaha předmětu plnění veřejné zakázky rozdělení na části připouštěla, a to v bodech 32 a násl. odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Stěžovatel předně brojí proti závěru krajského soudu, že skutek spočívající v porušení ust. § 45 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách nebyl ve výroku prvostupňového rozhodnutí dostatečně konkretizován.

Tato námitka není důvodná.

K požadavkům na konkretizaci skutku ve výroku správního rozhodnutí o správním deliktu se podrobně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73 (č. 5/2008 Sb.NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná též na www.nssoud.cz), následovně: *„Vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu proto vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Tento závěr je přitom dovoditelný přímo z ustanovení § 47 odst. 2 starého správního řádu, neboť věci, o níž je*

rozhodováno, je v daném případě jiný správní delikt a vymezení věci musí odpovídat jejímu charakteru. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. [...] Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost by bylo jen rozhodnutí neobsahující specifikaci skutku ani ve výroku ani v odůvodnění, případně za přistoupení jiných vad. Neuvede-li správní orgán náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. [...] [Z]jistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci vady řádné identifikace skutku v rozhodnutí o jiném správním deliktu, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší.“ Citované závěry jsou plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc.

Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí ve výroku I., druhé odrážce vymezil předmětný skutek následovně: „Zadavatel – Krajská zdravotní, a. s., IČ 25488627, se sídlem Sociální péče 3316/12A, 401 13 Ústí nad Labem – se dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, při zadávání veřejné zakázky ‚Materiál ošetrovatelské péče‘ tím, že [...] nedodržel postup stanovený v ustanovení § 45 odst. 1 v návaznosti na § 6 citovaného zákona o veřejných zakázkách, když nestanovil technické podmínky na dodávky objektivně a jednoznačně způsobem vyjadřujícím účel využití požadovaného plnění zamýšlený zadavatelem, přičemž tyto postupy mohly podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a dne 12. 7. 2010 byla uzavřena smlouva na veřejnou zakázku.“ Konkrétními okolnostmi daného skutku jsou v citované větě toliko přesné označení zadavatele a zakázky, při jejímž zadávání mělo dojít k porušení uvedených ustanovení zákona, a dále informace o uzavření smlouvy na veřejnou zakázku dne 12. 7. 2010. Ve zbytku výrok označuje ustanovení zákona, které mělo být postupem žalobkyně porušeno, a dále toto ustanovení také parafrázuje („když nestanovil technické podmínky na dodávky objektivně a jednoznačně způsobem vyjadřujícím účel využití požadovaného plnění zamýšlený zadavatelem“). Z výroku prvostupňového rozhodnutí není patrné, v čem přesně mělo spočívat nestanovení technických podmínek na dodávky objektivně a jednoznačně způsobem vyjadřujícím účel využití požadovaného plnění zamýšlený zadavatelem. Tímto způsobem lze stanovit celou řadu podmínek na dodávky, přičemž i onen nesprávný způsob stanovení podmínek může nabývat různých podob. Z výroku tak musí být seznatelné, které konkrétní podmínky byly stanoveny v rozporu s ust. § 45 odst. 1 ve spojení s ust. § 6 zákona o veřejných zakázkách a jaký atribut těchto podmínek těmito ustanovením odporuje. To vše lze seznat z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, nikoliv však z jeho výroku. V odůvodnění totiž stěžovatel uvedl, že žalobkyně umožňovala podání nabídek s výrobky odlišných rozměrů, než jaké byly uvedeny v zadávací dokumentaci, aniž stanovila, jaké odchylky bude akceptovat. Za daného stavu může být skutek popsán ve výroku I., druhé odrážce prvostupňového rozhodnutí zaměněn se skutkem jiným, spočívajícím například v tom, že žalobkyně mohla i jiné podmínky než přípustnou odchylku rozměrů výrobků stanovit neobjektivně, nejednoznačně či způsobem nevyjadřujícím účel využití požadovaného plnění zamýšlený zadavatelem.

pokračování

Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že výrok prvostupňového rozhodnutí v popsané části neodpovídá požadavkům na konkretizaci skutku, jak byl vyjádřen například v citovaném usnesení rozšířeného senátu. Tuto vadu přitom nelze zhojit konkretizací skutku v odůvodnění rozhodnutí, jak stěžovatel dovozuje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004 - 55. Závěry vyjádřené v tomto rozsudku totiž byly korigovány právě názorem rozšířeného senátu. Ačkoliv nedostatečná konkretizace skutku ve výroku rozhodnutí v takovém případě nemá za následek nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, rozšířený senát jednoznačně vyslovil, že se jedná o podstatné porušení ustanovení o řízení, které je důvodem pro zrušení správního rozhodnutí. Krajský soud proto v této části správně shledal procesní pochybení správních orgánů ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., a nikoliv nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Opačný závěr nelze dovodit ani z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 77/2010 - 156, který nabádá k tomu, aby byl popis skutku stručný, jasný a bez irelevantních okolností. I tento rozsudek totiž (na základě trestněprávní doktríny a judikatury) potvrzuje, že *„je třeba zásadně trvat na tom, aby tzv. skutková věta výroku vyjadřovala stručně a výstižně žalovaný skutek, kterého se pachatel podle výsledků řízení dopustil, přičemž zde je třeba uvést konkrétní údaje týkající se místa, času a způsobu spáchaného skutku, a to nikoliv jen opisováním dikce zákonných ustanovení. To zdůrazňuje i stěžovatelem odkazované rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 3. 1994, sp. zn. 3 To 105/93, Sb. NS č. 43/94. Nelze však opomenout, že naproti tomu (jak je zdůrazněno v tomto rozhodnutí) do výroku (jeho skutkové věty) nepatří okolnosti, které nejsou relevantní ani z hlediska zákonných znaků příslušného protiprávního jednání, ani z hlediska individualizace skutku, tak aby nemohl být zaměněn s jiným.“* Způsob spáchání deliktu je naproti tomu v posuzované části výroku prvostupňového rozhodnutí stanoven právě pouze opisem dikce zákonného ustanovení bez požadované konkretizace. To, že žalobkyně umožňovala podání nabídek s výrobky odlišných rozměrů, než jaké byly uvedeny v zadávací dokumentaci, aniž stanovila, jaké odchylky bude akceptovat, jsou skutečnosti nezbytné pro kvalifikaci skutku jako porušení ust. § 45 odst. 1 ve spojení s ust. § 6 zákona o veřejných zakázkách. Rozhodně se proto nemůže jednat o okolnosti, které nejsou relevantní, tj. okolnosti, které do skutkové věty nepatří.

Dále stěžovatel rozporuje závěr krajského soudu, že stěžovatel pochybil, jestliže zjištěná porušení zákona o veřejných zakázkách označil za jediný správní delikt.

Ani v této části neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou.

Předně má Nejvyšší správní soud za to, že uvedené pochybení nelze charakterizovat jako zřejmou nesprávnost, kterou by bylo možné opravit vydáním opravného rozhodnutí. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí totiž nevyplývá, že by stěžovatel předmětné jednání posuzoval jako dva správní delikty spáchané v jednočinném souběhu. Takový přístup stěžovatele nelze dovodit ani z bodu 69 a násl. prvostupňového rozhodnutí. Výrok hovořící o jediném správním deliktu tak má plnou oporu v odůvodnění rozhodnutí. Za této situace nelze hovořit o zjevné nesprávnosti.

Na druhou stranu je nutno poznamenat, že uvedené pochybení nezasáhlo do právní sféry žalobkyně, a nemělo by tedy samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Postup při ukládání sankce za jediný delikt a za více deliktů spáchaných v jednočinném souběhu je v konečném důsledku obdobný. Sankce je ukládána pouze jedna, a to za správní delikt přísněji postižitelný (viz např. krajský soudem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 - 54, č. 772/2006 Sb.NSS). Stěžovatel tak materiálně při ukládání sankce nepostupoval v rozporu se zásadou absorpční, tj. neuložil vyšší pokutu (či více sankcí), než by mohl uložit při explicitním použití zásady absorpční. Nutno však dodat, že krajský soud uvedené pochybení ani výslovně nezařadil mezi důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a považoval toliko za potřebné na něj poukázat.

Nakonec Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, v níž stěžovatel brojí proti závěru krajského soudu, že ve správních rozhodnutích nebylo dostatečně zdůvodněno, zda povaha předmětu veřejné zakázky připouštěla rozdělení na části.

Je nicméně v první řadě potřeba upřesnit, že krajský soud nevytknul stěžovateli pouze nedostatečnost úvahy o možnosti rozdělení předmětu veřejné zakázky na části, nýbrž již absenci úvahy o tom, zda se jedná o zakázku jedinou (kterou by případně bylo možné dělit na části) nebo o více samostatných zakázek (které měly být jako samostatné zakázky také zadávány). Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že by stěžovatel (resp. jeho předseda) měl nejprve vymezit, zda posuzovanou veřejnou zakázku materiálně považuje za jedinou či za více samostatných zakázek. Zadávání více samostatných zakázek a zadávání jediné zakázky po částech jsou totiž dva odlišné zákonné režimy. Nevyužití ust. § 98 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách lze zadavateli vytýkat pouze v případě, že se skutečně jedná o jedinou veřejnou zakázku. Ačkoliv stěžovatel naznačuje, že považoval posuzovanou veřejnou zakázku za jediný celek, ve svých úvahách hovoří také o tom, že jednotlivé kategorie výrobků spolu nesouvisí. Závěr o tom, že plnění spolu nesouvisí, lze přitom zároveň považovat za východisko pro posouzení jednotlivých plnění jako samostatných veřejných zakázek (v podrobnostech viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2012, č. j. 2 Afs 71/2011 - 93, či rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-16/98, Komise proti Francii, ECLI:EU:C:2000:541). Je tak nutno souhlasit s krajským soudem, že si měl stěžovatel nejprve ujasnit, zda plnění v rámci zakázky „Materiál ošetrovatelské péče“ považuje za jedinou veřejnou zakázku či více samostatných zakázek.

Zároveň Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že možnost „rozdělení veřejné zakázky“ (ať již formou rozdělení jediné veřejné zakázky či formou zadání více samostatných veřejných zakázek) nebyla ve správních rozhodnutích dostatečně odůvodněna. Stěžovatel totiž poukázal na nesouvislost a samostatnost pouze některých plnění na jiných, nicméně není zcela patrné, zda za relativně samostatné považují všech šest kategorií, na které byly výrobky v zadávací dokumentaci rozděleny, či pouze spotřební materiál inkontinence a obvazový materiál, o nichž se výslovně zmiňují. Souvislostí či samostatností zbývajících kategorií výrobků se totiž stěžovatel ani jeho předseda blíže nezabývali. Samotnou povahou výrobků (a to nikoliv všech, nýbrž pouze spotřebního materiálu inkontinence a obvazových výrobků) se žalovaný zabýval na třech řádcích v bodě 33 prvostupňového rozhodnutí. Není pravdou, že by tyto závěry byly dále odůvodněny v bodech 34 až 40 prvostupňového rozhodnutí. Tyto body se věnují rozboru

pokračování

důvodů, pro které většina uchazečů nepodala nabídku. Povahou jednotlivých kategorií výrobků se tyto body nijak nezabývají. A nezabývají se jí podrobněji ani v bodech 32 a násl. druhostupňového rozhodnutí, jak tvrdí stěžovatel. Co se týče charakteru plnění, obsahuje druhostupňové rozhodnutí pouze v bodě 34 stručnou zmínku o tom, že se jedná o „*různé předměty ošetrovatelské péče, které jsou na sobě vzájemně nezávislé (není mezi nimi vztah věc-její součást, věc-její příslušenství)*“ a že jsou „*zjevně plněními odlišnými*“. Pokud tedy měl stěžovatel za to, že jednotlivá plnění tvoří jedinou zakázku, ovšem jsou relativně samostatná natolik, že připouštěla zadání veřejné zakázky po částech, měl podrobněji zdůvodnit, které kategorie za takto samostatné považuje a proč. Krajský soud dospěl ke správnému závěru, že tak stěžovatel ani jeho předseda neučinili.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalobkyni pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. října 2015

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu